

Beste ouder(s) en/of verzorger(s),

Precies een maand geleden startten we met het onderwijs op afstand. Een maand! Meestal als ik ergens op terugkijk, dan lijkt het voorbij gevlogen. Zo vroeg ik me aan het begin van dit schooljaar nog af, hoe het kwam dat ik vijftig werd, terwijl ik me nog maar dertig voelde. Twintig jaar die ineens voorbij waren! Maar waarschijnlijk had dat meer met geheugenverlies te maken, dan met de snelheid van de tijd.

Vijf weken onderwijs op afstand, of in uw geval thuisonderwijs, met de nadrukkelijke opdracht van onze minister president om vol te houden. Ik weet niet hoe u dat vergaat, maar dat volhouden lukt me meestal beter, als ik een duidelijk doel heb waar ik naartoe kan werken. Zeker als dat doel iets leuks is. Maar nu, met alle onzekerheid die er is en geen vooruitzicht op een leuke onbezorgde vakantie, is dat verdraaid lastig.

Het thuisonderwijs aan mijn eigen kinderen vind ik ook lastig, al staat het in geen verhouding tot wat u meemaakt. Ik heb het namelijk redelijk makkelijk. Mijn oudste zoon heeft, na zijn schoolexamens, over een dag of vier na 'zomervakantie' van vijf maanden en mijn jongste zoon denkt dat hij al klaar is, nu de eindtoets van groep acht is afgeschaft. De meesten van u hebben meerdere kinderen verspreid over verschillende groepen van onze school. En al die kinderen hebben gedreven leerkrachten, die van alles uit de kast halen om uw kind aan het leren te zetten en te houden. Dat zorgt voor extra druk aan uw kant. Want u wilt er voor al uw kinderen zijn en dat ze goed hun best doen.

Ik wil er ook zijn voor mijn eigen 'groep achter' en puber. Al is het alleen maar, omdat ik denk iets te weten over lesgeven. Dus leg ik enthousiast uit wat een meewerkend voorwerp is, dat delen met een breuk vermenigvuldigen met het omgekeerde is en dat je in een betoog je argumenten onderbouwt in verschillende alinea's. Maar in de meeste gevallen kijkt hij me dan geïrriteerd aan, of zegt hij: 'Jij bent mijn juffrouw niet!' Om vervolgens hulp te vragen aan mijn oudste zoon, die het natuurlijk veel beter kan uitleggen dan ik.

Mijn oudste zoon op zijn beurt probeer ik duidelijk te maken, dat het misschien de ideale tijd is om een baantje te zoeken en wat geld te gaan verdienen. Maar die gokt erop dat hij ooit nog heel veel geld binnen harkt, als professionele gamer. En voordat hij zich in zijn kamer opsluit achter zijn spelcomputer, helpt hij nog even zijn broertje, met die vervelende deelsommen met komma's erin.

Terwijl ik dit typ, wordt het me opeens heel duidelijk wat voor kans hier ligt. Als ik mijn oudste zoon nou eens betaal, voor het thuisonderwijs aan m'n jongste ... Niet teveel natuurlijk, gewoon iets boven het minimumloon van een 15-jarige. En als ik dan de jongste beloon met een bedrag dat in verhouding staat tot de prestaties die hij levert ... Dan zou dit zomaar eens, op een betaalbare manier kunnen werken. Goed, niet de fraaiste oplossing, maar bijzondere tijden vragen om een bijzondere aanpak, nietwaar?

U ziet wat te lang thuis zitten met me doet. Ik hoop maar, dat we snel weer terug naar school kunnen. Tot die tijd volhouden en af en toe een beetje pedagoochelen. Fijne avond gewent.

Met vriendelijke groet,

Wilco Kannekens
directeur BS 't Startblok